

Κυριακή Σουρλαντζή– Τάξη: Β΄ Γυμνασίου

Το πέρασμα των αιώνων

1821-2021. Διακόσια χρόνια ιστορία. Διακόσια χρόνια από τότε που οι Έλληνες, με πολύ κόπο και προσπάθεια, κατάφεραν να αποδείξουν την αξία τους. Κι όμως, πώς μπορεί να υπάρξει μια γενιά που δεν γνωρίζει την πραγματική ροή των γεγονότων; Πώς μπορεί να υπάρξει μια γενιά που με την αθωότητά της ξεχνά, ακυρώνει θα μπορούσαμε να πούμε, τις τόσο αλησμόνητες μάχες των προγόνων μας για την ελευθερία μας; Σήμερα, τα παιδιά, όταν σκέφτονται τον πόλεμο γεμίζουν χαρά και ζωντάνια. Αγνοούν την αγριότητά του, αναπαριστώντας σκηνές, ή για να είμαι πιο ακριβής σατιρίζοντάς τους, με γέλια και ως μια μορφή παιχνιδιού, χωρίς να έχουν στο μυαλό τους την τραγική κατάσταση που επικρατούσε. Μα πώς μπορούν να διακωμωδούν χωρίς να ξέρουν;

- Θέλω εγώ να είμαι ο Κολοκοτρώνης!
Πάλι φωνάζει ο Γιώργος. Όπως κάθε φορά που δεν περνάει το δικό του.
- Ρε Γιώργο. Αφού εσύ δεν κάνεις για Κολοκοτρώνη.
- Ναι, Γιώργο, καλύτερα ο Θανάσης.
Ευχαριστώ ρε Δήμητρα! Οι καλές αδερφές πάντα υποστηρίζουν τα αδέρφια τους.
- Λοιπόν... για να τελειώνουμε... Θανάση, εσύ Κολοκοτρώνης. Γιώργο, εσύ ο Μαυρομιχάλης. Ορέστη και Μήτσο, εσείς θα είστε ο γιος και ο ανιψιός του. Εγώ και η Δήμητρα θα είμαστε τα γυναικόπαιδα. Και το Ε΄ 1 θα είναι οι Τούρκοι.
- Ά ρε Μυρτώ! Ευτυχώς που έχουμε και εσένα να επιβάλλεις την τάξη.
- Πάντα εγώ και ο Ορέστης έχουμε τους άχρηστους!
- Σταμάτα την γκρίνια μπας και αρχίσουμε επιτέλους!
Ξεκινήσαμε. Πήραμε ο καθένας την θέση του. Εγώ με ένα διαφημιστικό φυλλάδιο που μας μοίρασαν στο σχολείο, κάνοντας πως ήταν το σχέδιο της μάχης. Μάθαμε στην τάξη ότι ο «αθύνων νους», όπως λέει η κυρία μας, ήταν ο Κολοκοτρώνης. Ο Γιώργος, συγγνώμη, ο Μαυρομιχάλης εννοούσα, πήγε και κάθισε μπροστά-μπροστά, διότι ήταν ο αρχιστράτηγος. Και οι αρχιστράτηγοι είναι πάντα μπροστά, σωστά; Η Δήμητρα με τη Μυρτώ πήγαν πίσω από τον Μήτσο και τον Ορέστη, «για να μας προστατεύσουν», όπως σχολίασαν και οι ίδιες. Και απλά αρχίσαμε τον πόλεμο. Τραβήξαμε τα ξύλινα σπαθιά και τα ρόπαλά μας και ριχτήκαμε στη μάχη. Δεν θα το αντέχαμε να χάναμε από το άλλο τμήμα, ούτε στα ψέματα. Τους φώναξα:
- Δεν πρόκειται να σας αφήσουμε να κρατήσετε την Τριπολιτσά!

- Δεν πρόκειται να σας αφήσουμε να κρατήσετε την Τριπολιτσά!
Μπορεί να μην με άκουσαν εκείνη την ώρα, παρόλα αυτά, μέρες τώρα ονειρευόμουν τη στιγμή που θα το φωνάξω αυτό μέσα στο πρόσωπο του Πασά. Είχε έρθει επιτέλους η στιγμή. Η στιγμή που όλοι οι Έλληνες περίμεναν με ανυπομονησία. Ο Δούνας είχε από ώρα ανέβει και αναμέναμε το σύνθημά του για μπούμε στην πόλη. Και τότε το είδα. Τη συνεννοημένη από πριν χειρονομία. Έτρεξα πρώτος από όλους, αρπάζοντας ένα σχοινί, δεν ξέρω για πότε βρέθηκα πάνω στα τείχη. Άκουγα από πίσω μου τους συμπατριώτες μου και κατάλαβα πως δεν ήμουν μόνος. Όταν ένιωσα τις

παρουσίες τους πίσω από την πλάτη μου, ξεχύθηκα σαν τρομαγμένη αλεπού που ψάχνει τη φωλιά της.

Τουφεκιές ακούγονταν παντού. Επακολούθησε άγρια σφαγή και ένα πλιάτσικο που όμοιό του δεν είχε ξανά υπάρξει, παρόλο που τους είχαμε από πριν ζητήσει να μην καταστρέψουν οτιδήποτε βρεθεί στο πέρασμά τους. Οι μανιωμένοι επαναστάτες είχαν τέτοια δίψα για εκδίκηση που έσφαζαν ό,τι κινιόταν. Αργότερα, στα απομνημονεύματά μου, θα έγραφα για το μέγεθος της καταστροφής. Παρά τις ανελλιπείς προσπάθειές μας να τους σταματήσουμε, δεν φάνηκε δυνατό. Το μόνο που κατάφερα να κρατήσω μακριά από την ανυποχώρητη οργή τους ήταν οι Αλβανοί μαχητές, με το πρόσχημα της συνθήκης που είχαμε υπογράψει λίγο πριν. Τρεις μέρες συνεχίστηκε η αμείλικτη σφαγή αθώων και μη. Και όταν όλα τελείωσαν, αποχωρήσαμε. Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, με μόνη διαφορά το αναπτρωμένο ηθικό μας.

Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, με μόνη διαφορά το αναπτρωμένο ηθικό μας. Κερδίσαμε τη μάχη. Βέβαια είχαμε μερικές απώλειες. Μια γλάστρα και ένα παράθυρο. Α! και το δεξί γόνατο του Μήτσου.

Πέρασαν δυο μέρες. Αργά και βασανιστικά. Η κυρία κάθε μέρα μας μιλάει όλο και περισσότερο για τις μάχες του '21. Πόσο βαριέμαι! Κάθε μέρα που περνάει μας λέει ότι μας φέρνει όλο και πιο κοντά στην επέτειο της επανάστασης. Σήμερα το ημερολόγιο της τάξης δείχνει 22 Μαρτίου.

Μόλις μπήκαμε μέσα μετά από το τελευταίο διάλειμμα. Πάνω στο θρανίο μου με περίμενε μια έκπληξη. Ένα χαρτί. Πάνω του έγραφε «θα πάρουμε το αίμα μας πίσω. 3 μ.μ. Μετά το φαγητό. Στον παράδρομο δίπλα από την πλατεία. Ε'1». Αα.. ώστε έτσι!

- Σήμερα παιδιά θα σας μιλήσω για την μάχη στο χάνι της Γραβιάς.

Από ό,τι φαίνεται, σήμερα το απόγευμα θα κάνουμε μια μικρή αναπαράσταση από το χάνι της Γραβιάς. Εννοείται πως όπως πάντα θα ήμασταν εμείς οι Έλληνες και εγώ ο Ανδρούτσος. Θα τους κερδίζαμε σε έναν πόλεμο με γέλια και πειράγματα και γαργαλητά.

Η μάχη αρχίζει.

Η μάχη αρχίζει.

120 εναντίον 8.000. 120 γενναίοι Έλληνες έτοιμοι να θυσιάσουν για το καλό της επανάστασης. Έπρεπε να ανακόψουμε την πορεία του Ομέρ Βρυώνη με κάθε κόστος.

Προσπάθησε να μας αλλάξει γνώμη. Να μας κάνει να πάμε με το μέρος του. Αλλά δεν θα ξεχνούσαμε τόσο εύκολα τον άδικο και βίαιο θάνατο του Διάκου. Ο απεσταλμένος του έπεσε από δική μου σφαίρα. Το τελευταίο όνομα που ήχησε στα αυτιά του ήταν το δικό μου. Ανδρούτσος. Αλλά δεν μου έφτανε μόνο αυτή η νίκη. Έστησα τον χορό μαζί με τους συντρόφους μου με σκοπό την εξόργιση του Βρυώνη.

Τα παλικάρια μου τους απωθούν με επιτυχία κάθε φορά. Μέχρι τώρα τρεις αποτυχημένες επιθέσεις για τον Βρυώνη και 3 επιτυχημένες αποκρούσεις για εμάς. Παλεύουμε με θάρρος λιονταρίσιο, με σκοπό τη διακοπή της καθόδου των Αγαρηνών. Τώρα όμως ο Βρυώνης έβαλε μια ιδέα στο δολερό μυαλό του που ίσως να σήμαινε το τέλος των επιτυχιών μας. Θα τινάξει την πόλη στον αέρα με τις κανονιές του. Έτσι μας λένε οι πηγές μας. Γνωρίζουμε πως η επίθεση με τα κανόνια θα είναι καταστροφική για τους Έλληνες αγωνιστές. Μετά το τέλος της τελευταίας μάχης βρήκαμε τον

απαραίτητο χρόνο να συσχεφτούμε και να αναλύσουμε τα νέα δεδομένα. Κατά το τέλος της σύσκεψης είχε αποφασιστεί η ηρωική, μα και ριψοκίνδυνη, έξοδός μας.

Έπεσε η νύχτα. Η αγωνία και ο φόβος κορυφώθηκαν. Στην πόλη αντηχούσαν οι προσευχές για σωτηρία. Περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή και, αφού σιγουρευτήκαμε ότι οι Τούρκοι είχαν αποκοιμηθεί, ξεκινήσαμε την εκκένωση της πόλης. Στα νύχια των ποδιών μας και κρατώντας την ανάσα μας μπήκαμε στο τουρκικό στρατόπεδο. Ήμασταν βέβαιοι πως θα μας ανακάλυπταν, απλά ευχόμεσταν να ήταν πολύ αργά τότε. Και αλήθεια έτσι έγινε.

Φαντασία εναντίον πραγματικότητας. Δύο κόσμοι που συχνά στην καθημερινή ζωή συγκρούονται, κι όμως, είναι τόσο διαφορετικοί. Δύο κόσμοι που στο μυαλό ενός μικρού παιδιού μπλέκονται ο ένας με τον άλλο. Αλλά δεν είναι το ίδιο. Οι διαφορές είναι τεράστιες και αναρίθμητες, δεν έχω τον χρόνο να σας τις απαριθμήσω μια προς μια. Παρ'όλα αυτά, ο σκοπός του διηγήματος ήταν η επισήμανση των διαφορών αυτών. Των διαφορών μεταξύ οπτικών γωνιών, από τα μάτια ενός παιδιού που δεν γνωρίζει τα πραγματικά γεγονότα παρά μόνο μέσα από νοθευμένες ιστορίες, και τα μάτια ενός ενήλικα, ο οποίος έζησε την εποχή εκείνη. Διακόσια χρόνια ανάμεσα στις γενιές. Διακόσια χρόνια παραλλαγής των αρχικών φρικιαστικών και βίαιων πολέμων για να καταφέρει ο ελληνικός λαός να αναπνεύσει ελεύθερα. Να πάρει μια ανάσα που κανείς να μην μπορεί να του πει πόσο μεγάλη να είναι, ούτε πόση ώρα να την κρατάει. Σήμερα, η λέξη πόλεμος έχει αποκτήσει ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Πλέον, στο άκουσμά της φανταζόμαστε την επίθεση με σκοπό την κατάκτηση μιας οικονομικά ασθενέστερης χώρας από το κυρίαρχο οικονομικά κράτος. Αλλά εκείνη την εποχή όλα ήταν πιο απλά. Οι άνθρωποι μάχονταν για τα δικαιώματά τους, με τρανότερο παράδειγμα την ελευθερία. Δεν υπήρχαν οι σημερινοί συμφεροντολόγοι κυβερνήτες που περνούσαν τις νύχτες τους σκεπτόμενοι τρόπους για να γυρίσουν την οποιαδήποτε κατάσταση προς δικό τους όφελος. Μήπως ο κόσμος γινόταν καλύτερος αν γυρνούσαμε σε αυτό τον τρόπο σκέψης; Μήπως πρέπει να διδάξουμε τα παιδιά μας την αλήθεια πίσω από τις αιματηρές μάχες και πολέμους που φαντάζονται; Δεν ξέρω. Αναπάντητα ερωτήματα που ίσως να έπρεπε να τους δώσουμε περισσότερη βάση.